

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjež knihčičiščěrni w Budyščinje a je tam ša šchwórtletnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Quasimodogeniti.

1. Jan. 5, 1—10.

„S wjekełosću šo spēwa wo tym šbožu w hětach prawnyh: prawiza teho Anjesa dobywa. Prawiza teho Anjesa je powyščena; prawiza teho Anjesa dobywa.“ (Př. 118, 15. a 16.) Takle šmy jutry škřšcheli š woltarja Božeho. „Dobycze“, kajke je to drohe, wofšchewjaze šłowo po prózy a nusy bėdženjom! Kajka droha hodžina, hdyž to dobyče je šo dokonjalo, a ćzi, kotřiz šu šo bėdžili, šo domoj wróćza š njepšcheczělskeho kraja, domoj do wótzneho kraja, do wótzneho domu!

Je dha tež nam šchescžijanam tajke dobyče wěšte, tajke radoščizwe domojwróćzenje š zusby do wótzneho domu? Bohužel my to njemožemy hnydom prajicž. Šacžuwamy šo tola niz jeno čzaš žiwjenja čzašto došč, jako bychmy podleželi, ale tež, hdyž na kónz pomyšlimy, mamy šo wušnacž ša tajlich, kiž nejšbu dobywali, wjele bóle šo pšchewincž dali, pšchetož na kónzu je šmjercž, a ta šmjercž njeje dobyče, ale podleženje. A tola hacž runje šmjercž na naš pšchidžze, hacž runje tež w žiwjenju hušto došč pšchěhravamo, móžemy tež my junu dobywarjo byčž, jako dobywarjo se žiwjenja kracčecž, jako dobywarjo šo dom wróćicž do našeho Wótzza domu tam horkach. Pšchecž o dha pak móžemy dobywacž? „Nascha wěra je to dobyče, kotraž šwět je pšchewinuła!“ Na to čzemy šo š našej kėžblimowšču nastajicž: „Nascha wěra je to dobyče, kotraž šwět pšchewinje.“ Pohladajmy

1. kajka ta wěra je abo byčž dyrbi, hdyž čze pšchewincž?

2. jejne dobywanje nad šwětom.

1. „Nascha wěra“, pišche šwj. Jan, a na to mašch wošebje kėžbowacž. Šóžda wěra nima teje mozy, šo by šwět pšchewinuła. Bohanjó, Turkojo, Židža maju tež wěru, džerža tež křucže na nej, mėnja, šo móža tež š mozy teje šameje pšchewincž; ale jich myšle nejšbu Bože myšle. Woni njebudža, kaž to šej myšla, dobywacž a křonu dobyčza njedostanu. Tajku móž ma jeno nascha wěra. Kajka ta je? To je ta šchescžijanška wěra. Ale pak niz ta, kajkuž nēlotš šchescžijenjo maju, kiž drje do Boha a Šesom Šhryšta wěria, ale Šesuka pak ša dobreho a wošebiteho čłowjeka, ša šwój pšchillad, ša šwojeho wučerja a najlěpšcheho pšchecžela, tola niz ša wěrneho Boha, niz ša to jehnjó Bože maju, kotřez šwěta hrěchi nješe a kiž je naš se šwojej křwu wot našchich hrěchow wumohło a pšchecž šwój wopor na šchizju naš š Bohom wujednało. Woni tež njewěria do šwjateho Ducha, ale mėnja, šo móža se šwojeho rošoma a mozy do Šesom Šhryšta wěricž a š njemu pšchidž. Tutu wěru šwj. Jan njeměni. Ale hdyž rjeknje „nascha wěra“, dha mėni wón tu wěru, kajkuž wón šam mėješche, kajkuž wšchitzu japoschtoljo mėjachu a na kotřez šu wšchitzu prawi šchescžijenjo hacž dotal křucže wobštali, mjenujzy tu wěru, „šo je Šesuk Šsyn Boži“, tu wěru, „šo Šesuk je Šhryštuk“, tón wot špocžatka šlubjenty Šbóžnik, kiž je naš se šwojim wumřecžom a žiwjenjom wumohl a š Bohom wujednał, tak šo my pšchecž njeho pšchewinjemy šwět, hrěch,

Ńmjercź, cźerta a ŃatamanŃtuo. To je naŃcha wĕra. Ta-
Ńama njeŃałoŃa Ńo na cźłowŃke mĕnjenja, wucźbu a mudroŃcź,
ale na BoŃe Ńwĕdczenje, kotreŃ je wón Ńam wo Ńwojim
lubym ŃŃynu Ńwĕdcźik. Tuta wĕra je wobŃwĕdczena
w njebieŃach. „PŃchetoŃ tjo Ńu, kotŃiz Ńwĕdcza w njebieŃach:
tón WótŃ, to ŃŃłowo a tón Ńwjaty Duch, a cźi tjo Ńu
jene“. Woni nam wobŃwĕdcza, Ńo JeŃuŃ je ŃhryŃtuŃ, tón
Ńlubjenny Wumoznik Ńwĕta. Tuta wĕra je teŃ na Ńemi
wobŃwĕdczena Ń trojalim Ńwĕdczenjom: „A tŃi Ńu, kiŃ
Ńwĕdcza na Ńemi: Duch a woda a krej, a te tŃi Ńu na
jene“. PŃches wodu mjenujŃy pola JeŃuŃkoweje ŃŃchczenizy
w Jordanje, jako BoŃi hłóŃ bu ŃłyŃchany: „To je mój
luby ŃŃyn, nad kotrymŃ ja dobre Ńpodobanje mam“, je nam
Ńjewjene; pŃches tu krej, kotraŃ bu pola jeho Ńmjercze pŃche-
lata, je nam wobŃruczene, a pŃches teho Ducha, kotryŃ pŃchi
jeho ŃŃchczenizy jako hólŃ na njeho Ń njebieŃ dele leczeŃŃe,
a wot njeho na jeho wucźobnikow wulaty bu, je nam
Ń najwjeteŃŃej wĕŃtoŃcźu wobŃwĕdczene, Ńo JeŃuŃ ŃhryŃtuŃ
BoŃi ŃŃyn a tón Ńlubjenny Wumoznik Ńwĕta je. Tuta
wĕra budŃe hiŃcze pŃchego na Ńemi wobŃwĕdczena Ń troja-
kim Ńwĕdczenjom, mjenujŃy Ń wodu pŃchi naŃŃej ŃŃchczenizy,
w kotreŃŃ my pŃches njeho Ń BoŃim dŃcźom Ńo ŃcźinimŃ;
pŃches krej w BoŃim wotŃaŃanju, hđŃeŃ pŃches jeho krej niŃ
jeno wodacze hřeŃow, ale njebieŃŃe, bójŃŃe moŃy doŃtawamy;
pŃches teho Ńwjateho Ducha, hđŃŃ w jeho Ńłowje Ńwĕt Ńo
pŃchewinje, wutrobŃy Ńo wobrocza budŃe, nam pŃchego Ńako
wobŃwĕdczene, Ńo JeŃuŃ ŃhryŃtuŃ BoŃi ŃŃyn je, ŃhryŃtuŃ
tón Ńlubjenny Wumoznik Ńwĕta. To je naŃcha wĕra. Na
nju Ńmy ŃŃchczeni, ju wuŃnawamy pŃchi Ńwjatym BoŃim
wotŃaŃanju, wo nej nam BoŃi Duch wĕŃtoŃcź Ńkicza w naŃŃej
wutrobje, Ńo je wona ta prawa wĕra. Je tale wĕra teŃ
twoja wĕra, potom maŃŃ pŃches nju dohŃcze na Ńwĕcze.

2. Dwojaki je Ńwĕt, jedyn Ńwĕt kólŃ wólŃo tebe a
jedyn Ńwĕt nutŃŃach w naŃ. Tón Ńwĕt wólŃo naŃ Ńu
cźi njewĕrjazy ludŃo Ń jich ŃelħarnoŃcźu, Ńłymi rĕcźemi a
njedulŃŃnym ŃŃchikladami, Ń jich njepŃcheczeŃŃtuo, ģanjenjom
a hidŃenjom. Tón Ńwĕt w naŃ je naŃŃe cźĕłŃ Ń jeho
łóŃŃtami a ŃadoŃcźemi. Woboji Ńwĕt ma Ńo pŃchewinucź,
ħewal njemóŃemŃy Ńo jako dohŃczerjo dom wróćicź do WótŃa
domu. PŃches wĕru paŃ mamŃ mólŃ Ń dohŃwanju. PŃche-
toŃ „ŃŃtoŃ wĕri, Ńo JeŃuŃ je tón ŃhryŃtuŃ, tón je Ńo Ń Boha
narodŃik“. TeŃ bjes wĕry Ńmy drje wot Boha Ńworjeni,
ale niŃ Ń Boha Ńo narodŃili. NaŃŃe myŃle Ńu ŃemŃŃe, a
my teħodla Ńaneje moŃy ni mamŃ, Ńo byħmy Ńwĕt pŃche-
winycź mohli. Ale pŃches naŃŃu wĕru budŃe jena druħa,
nowa, bójŃŃa mólŃ a myŃl do naŃ płodŃena, Ń kotreŃeŃ
Ńwĕtne myŃle pŃchewinycź ŃamozemŃy. PŃches wĕru do
ŃhryŃtuŃa mamŃ w Ńebi ŃhryŃtuŃkoweħo Ducha, teħo Ducha
prawdy. W jeho Ńwĕtle njepóŃnawamy jeno Ńwoje ŃŃe cźĕłŃ
Ń tymi łóŃŃtami, ale teŃ ģhanje a Ńpytowanie, kiŃ naŃ wob-
dawaju. Do wŃŃĕħ Ńtronow widŃimŃy jaŃnje a móŃemŃy
Ńo na kĕŃŃbu bracź pŃched Ńawjedzenjom Ńwĕta wólŃo naŃ
a w naŃ. To je to prĕnje, ŃŃtoŃ nuŃne je Ń pŃchewinjenju
Ńwĕta a ŃŃtoŃ jeno pŃches wĕru mamŃ, mjenujŃy prawe
Ńwĕtko. RaŃ paŃ Ńwĕtko, taŃ teŃ ģħrobłŃcź a mólŃ. Bjes
wĕry ģŃeŃŃ Ńo jeno Ńwĕtej lubicź, we wĕrje paŃ jeno
Boħu. Bjes wĕry pytaŃŃ cźĕłne ŃadoŃcze, we wĕrje paŃ
ģŃeŃŃ cźĕłne Ńkutki pŃches Ducha moricź. Wĕra Ńkicza
ħħrobłŃcź Ń napŃchecźiwotŃacźu a Ń ģħrobłŃcźu teŃ tu mólŃ
Ń temu. PŃchetoŃ hđŃŃ Ńmy Ńwojeho hřeħiwodacza pŃches
ŃhryŃtuŃa Ńebi wĕŃczi, Ńmy teŃ wjeŃeli we wutrobje a
pólŃi dŃaħowneje luboŃcze. LuboŃcź paŃ dawna łóŃŃt a

ħylnoŃcź, Ńo byħmy Ńo teħo wotŃajili, ŃŃtoŃ Ńo JeŃuŃej
njepodoba, a Ńo byħmy cźinili, ŃŃtoŃ je po jeho wólŃi.
TaŃ dohŃwamy w moŃy wĕry pŃches ŃhryŃtuŃa, kotryŃ
w naŃ byħli, nad Ńwĕtom wólŃo naŃ a w naŃ. A hđŃy
byħmy teŃ runje dŃŃ a dŃŃ hiŃcze pŃchewinjeni byli a
na poŃledku naŃ teŃ Ńmjercź pŃchewinŃla, Ńmy tola dohŃ-
warjo. ŃŃmjercź wŃħaŃ wŃħej ŃłóŃczi kónŃ Ńcźini. ģaj,
JeŃu, daj dohŃcź! ģaj, daj mi to ŃboŃo,
Ńo ja to dohŃcze doŃtanu taŃ,
Dħa ja cźi teħdom, mój JeŃu, mój BoŃo,
WjeŃele ŃaŃpĕwam ģħwalbu a dŃaħ.
Tw'e mjeno dŃrbi tu wĕcźnu czeŃcź doŃtaċź,
HđŃŃ Ń twojej moŃu taŃ pŃchi mni ģŃeŃŃ wotŃacź.
ģamjenŃ.

K. w B.

Dobry dŃĕl.

Luk. 10, 42.

HłóŃ: ŃŃtoŃ Bohu wjerŃħnemu Ńo podda —.

ģój Ń Marju Ń JeŃuŃej, o duŃħa,
ŃŃo poŃŃi jemu Ń noħomaj;
DŃĕl dobry wuŃwolicź Ńo ŃłyŃħa,
DuŃ jeho rĕczi poŃłuchaj;
Wón dawna manna njebieŃŃe,
To niħtŃ wŃaċź cźi njemóŃe.

Ń nim Ńwĕruj Ńo pŃches Ńiwu wĕru,
BudŃ jeho Ńwĕrna njewjeŃta,
Dħa Ń ģoħka Ńwĕta pŃħiħdŃeŃŃ ģ mĕru,
Ńo ģiŃom tu maŃŃ njebieŃa;
Wón na wutrobje noŃy cze,
D ģajka ŃbóŃnoŃcź tebi kĕŃe!

MaŃŃ JeŃuŃa, o ŃŃto ģŃeŃŃ wjazy?
Wón je tón dŃĕl, kiŃ nuŃny je.
ŃŃto pomħaju cźi ŃemŃŃe Ńħazy,
HđŃŃ bjes njeħo Ńy na Ńwĕcze?
Hřeħ, ģela, Ńmjercź je twoja mŃda.
ŃŃy ŃiwŃy tu bjes JeŃuŃa.

Je wón twój dŃĕl, dħa w Ńwĕtle ģħodŃiŃŃ,
ģi kĕŃĕja róŃe ŃbóŃnoŃcze;
TeŃ w ģorju jenoŃ ģłódkoŃcź ģłodŃiŃŃ,
HđŃŃ JeŃuŃ, twój troŃŃt, Ń tobu dŃe;
A ģy-li ģħudy, we nuŃy,
We ŃhryŃtuŃu Ńy boħaty.

ģaj, JeŃuŃ mój dŃĕl wuŃwolenny
ģaċ do wĕcźnoŃcze wotŃanje;
We nim buħ wulŃy wobħnadŃenny:
WótŃ jako dŃĕcźŃŃ pŃħija mje!
DuŃ JeŃuŃa ja njepuŃŃcźu,
ģaċ póħdu pŃches Ńmjercź Ń Ńiwjenju.

K. A. FiedloŃ.

NaboŃina w Ńħuli.

(PoŃracźowanie.)

1. Biblija.

RaŃ ŃŃla ŃhryŃtuŃkowa ŃyrkeŃ, taŃ teŃ kólŃda ģħeŃcźi ģan-
Ńta Ńħula a woŃeħje wŃħitko naboŃenŃtuo w nej na BoŃim
Ńłowje wotpocźuje. RaŃ je tole Ńłowo Ńe ģórka bójŃŃeħo Ńiwjenja

wukhadžalo, tak wono w ſebi žórlo ſa bóſſe žiwjenje nješe. Džeczi Bože ſo ſ nowa narodžuja, niz ſe ſachodneho, ale ſ njeſachodneho ſymjenja, mjenujzy ſe žiweho ſłowa Božeho, kotrež wěcznje woſtaje (1. Petr. 1, 23). A kaž pod ſkutkom Swjateho Ducha tuto bóſſe žiwjenje, kotrež ani wumrjecz ani ſahinjez njemóže, ſo we ſwjatej kſcheczenizy pſches Bože ſłowo w cžłowſkej wutrobje ſpocžina, tak ſo wono tež ſ Božim ſłowom žiwi, ſglni a do- lonja. Tole je Božeho ſłowa wyſſoka, njebjeska kraſnoſcž. Kſchecžijanſka ludna ſchula tehodla žyle prawje cžini, hdyž wona ſwjate piſmo do ſriedžičeža ſwojeho žiwjenja — ſwojeho žyłego ſkutkowanja, ſwojeje wučžby a cžehnidy ſtaja.

Biblijska wučžba runa ſo w tnyh wſchelafich rjadownjach runje tak mnohim w ſebi ležazym kruham. Róžda klaſſa ſebi ſ žyłego wobſaha biblije to ſa nju ſo hodžaje wuwofmje, pſchi cžimž prjedy wufnjene woſpjetuje, ſwjaſuje, ſałožuje a roſſchěrjuje. Podložk woſtawa na wſchěch ſthodženičkah hiſtorija; po nēcžim ſo jej wučžbne knihi a profetojo pſchifanlujaja. Pſchetož hiſtorija woſjewja Bože ſkutki, w kotrychž je ſa naſ cžaſne a wěczne ſbože wo- pſchijate. Biblijske ſtawifny ſu fundament wſcheho kſche- ſcžijanſkeho naboženſtwa. Žadyn drugi njeje. S jenotli- wymi ſtawifnami ſo ſpocžina, ſe ſepſchimanjom wſchěch ſtawifnow do jeneje ſtawifny, do ſtawifny wo Božim kraleſtwje, w kotrymž bu Boža ſbóžna rada k wumóženju hrěſchneho cžłowjeſtwa wu- wjedžena, ſo ſtónčaja.

Bo tajkim do delnjeje rjadownje najſroſemlivoſche ſtawifny ſtareho a noweho testamenta kluſcheju, hdyž maju ſo wone po piſnym planje a ſ wobkredžbowanjom kſchecžijanſkich rócznyh cžaſow w jenotliwym kurſu roſpominacž. Pſchi wubjerku ſta- wifnow dyrbi ſo na to džiwacž, ſo je na tymle ſthodženiču ſwět džecžaja ſwójba; ſa poměry ludow wono hiſchěže žane wócžto nima. Džecžo žada žiwjenja-počne wobrašy jenotliwych woſobow, ſwójbow a podawkow, duž ſo w tutej klaſſy ſe ſtareho testa- menta cžaſy kralow a ſ noweho japoſchtoliſke ſkutki najmjenje wobkredžbujaja.

(Pſchichodnje dale.)

Bože kaſnje njeſku cžežke.

(Spitta.)

1. Jana 5, 3.

Glóſ: Dženſ kſwalčež Doha, kſchecženjo —

D cžežke brémjo tola njej,
Bhečž ſbóžny cžłowjeſ tu;
Eso poddaj žyle Ebóžnikoj,
Měj duſchu pſchifiſnu.

Ty njeſky Anjeſ, niz wotrocžk tež,
Eſy džecžo, wjebeſy,
B'džeſch pſchezo ſbóžniſchi, duž ſwjež
Eso Anjeſej ſ duſchu ty.

Ty cžiniſch cžiſche džěko wſcho,
Ežeſčž ſwěta njerodžičiſch,
Kaž ſchtom we dobrym cžaſu ſo
Eſam w plodach ſabluſchcžičiſch.

Na ſwoje džěko njehladaſch
Kaž na ſlu prózu ty,
Wſchaf pſchezo w Anjeju pomoz maſch,
Kiž trjebaſch we nuſy.

Eso ſradnje pſchezo podawaſch
Do wſcheho, ſchtož wón chže,
A tak ty wſchudže, hdyž joſ maſch,
Eſy džecžo ſradomne.

Glej, tak je kſchecžan wěrjazy
Tu ſbóžny, bohatty;
A njeſky ty ſ tym ſbožowny,
Dha njeb'džeſch nanihdy.

Surij Bróſt.

Šhonjenja wo roſpſchecžeranju ewangelija w Belgiskej.

Belgiſka, kiž ma něhdže telko wobndlerjom kaž Saſka, je ſtoro žyle katoľſki kraj. Ewangelſka žyrkej tam w roſpſchecženju džěla kaž miſionarojo w pohaniſkim kraju. Nětke ſu tam 42 woſadow a měſtnow ſa ewangelijažiju (roſpſchecžeranje ewangelija a ewangel- ſkeje wučžby a wěrny). Tute licža woſoko 11000 duſchow. 107 njeđželſkich ſchulow abo džecžikemſchenjom ſo džerži. W 73 žyrk- wjach a modlečnjach na 40 předarijom ſkutkuje, tež 18 póſli ſ biblijami kraj pſchekhodžuja. Tu je džěko w kraju, kiž ſ džěla kručže pſchi katoľſkej wěrje ſteji, ſ džěla w njewěrje. Lud pſches- picže a druge nje pocžinki cžerpi. Poſoľ ewangelija powjeda ſlědo- waze: Farar (katoľſki) beſche, kiž ſ klětki pſchecžimo ewangelſkim nominam hrimaſche, kotrež my wo wſy roſpſchecžeramy. Wón praji: „Schtož te cžita, hrěch na ſmjercž wobendže.“ Póđla byđlaza klamačka, kiž ſo k nam pſchikſilowaſche, džesche: „Hdyž wy ženje žaneho drugeho hrěcha nje wobendžeče, dha runy pucž do paradisa džecže.“ Anjeſ farar nima kſhrobkoſče, wěrjazej cžrjódže předarijom, kiž ženje do žaneje žyrkwe njeſtupja, kſchryſtuſka předo- wacž. Ežehodla proteſtantam (ewangelſkim) napſchecžimo ſtupa, kiž maja tule kſhrobkoſcž a kiž ženje napſchecžimo žyrkwi njerěcžaja, ale bychu rady wſchěch cžłowjeſtow ke kſchryſtuſkej wobžili!

Tuta klamačka, ewangelſki poſoľ dale powjeda, beſche pſchi naſchich ſhromadžijnach, kotrež bečmy pod hoľym njebjom džerželi, póđla byla a naſche ewangelſke ſpěwy ſpěwala. A njej pſchidžech- we wažnej naležnoſcži:

„Wy wěſcže, ſchto ja ſym?“

„„Haj, wy Deſom kſchryſta předuječe.““

„Sa chžyl ſebi waſch dom wotnajecž, ſo bych tu porjadnje nutrnocže džeržal. Póđže to?“

„„Ežehodla niz!““ wobkredžerka wotmolwi.

„Ale“, ſnapſchecžiwich, „njebojicže ſo, ſo budžaja wo waſ hinaſ kſudžicž, hdyž nam ſwój dom pſchewoſtaječe, a ſo budžecže pſchi tym cžerpicž, ſo ſeže nam pſchi roſpſchecžeranju ewangelija ſpo- možna byla?“

„Anjeſ farar drje pola „nje klamačku tworuj a wolij ſa žyrkej kupuje. Ale budžecže hjeſ hroſy. Hdyž mi wumjetuje, ſo ſym wam k woli, wěm drje, ſchto chžu jemu wotmolwicž. Sa waſchu wěru ſnaju a derje wěm, telko je hódna. Stupcže jenož bliže; chžu Wam to powjedacž: Mój muž mějeche wilowanſke po- cžahi ſ Ameriku, hdyž tež wilowanja dla pſchewywaſche. Na tuto waſchnje wſchelafich proteſtantſkich jendželſkeho jaſyka ſejnachmy. Sa mějach ſamo mlodeho žendželcžana na hoſpodže, kotrehož ſprawna a wěſta pobožnoſcž je na mnje ſačičicž cžinila. Naſ wo wſy woſoko kſhodžachmy. Germanſ beſche. Torhoſcžo beſche jaſnje roſſwětlene a ſ ludom, po ſradowanju lačnym, napjel- njene. Sa mlodzenzej prajach: „Ežicže wy tež kaž cži druſy ludžo a džicže ſobu do hary.“ — „Mě, mi ſo njecha“, wón wotmolwi. — „Wy ſeže tola mlody; nje cžicže žanyh wězow.“ — „Sa nje- mójžu.“ — „A cžeho dla niz?“ — „S teho ſameho ſamžgla, ſ kotrehož wy pjatl žaneho mjaſa njeječe“ (mjenujzy ſ dopom- nječjom na Ebóžnikowe cžerpenje). Sa na to ničzo prajicž nje- mějach, a ja pſchi ſebi rjeknych: Tole nabožina njeje žana keliſka, ta je wěrna.

Wěſch nět? Sa budu naſchemu fararjej prajicž: „Ežile ludžo naſ ſahanibja, kiž tak malo wopruiemy a ſym tak malo ſwěrnny.“

Katolicki farať běšče s klamarŭ njespokojny a tam žaneho wolija sa woltať wjazny njeskupowasche, pschi kotrymž wona spěwa kaž dotal. Wón jej někoho póbła, jej do śwědomnja rěčecž. Wona pak snapschecžiw: „Pšchichodne lěto protestantskim křěžu žyly pschědam, so žyrkej s njeje sežinja. Kajtu njeprawdu dha woni cžinja, hdyž Křhystuša přěduja?“

M. w M.

Dobraj pscheczelej.

(Pšotracžowanje.)

Ma pucžu psches Morawu stupi wón w jentym městacžtu do kowarŭnje, šo praschėjo, hacž njeby džělo dostacž mohł. Tam jeho lubjerad wsachu, dofelž běšče kowar s někotreho cžaka khorj a nikoho t pomozny njemějesche. Šo tšjoch njedželach wón wumrje a Sawron chžyšche šo po pohrjebje hnydom dale podacž, dofelž šwojeho pschecžela stajnje w myšlach noschjesche, ale młoda wudowa jeho naležnje proschjesche, šo by tam wostał a kowarŭnju dale rjadował. Wona mjenujžy wjele do njeho džeržesche, dofelž wón pobožne a pōzcžiwne žiwjenje wjedžesche. Duž wón wosta a jako běšče tam něhdže dwě lěcže džělať, w kotrymajž běšče šebi lubosčž wudowy dobnł, tež dołho njetrojesche a wona šo s nim woženi. Wón bu psches to wobšedžer derje wuhotowaneje kowarŭnje, pěfneho domu a někotrych kōrżow pola. Čžim bóle pak šo wón tež nětko prózowasche, tak šo mějesche dweju pomocnikow a dweju wucžomnikow. Wón bě šbožowny. Ale tola šo jemu cžoko husto doščž polhmuri, hdyž na Klecžka spomni. Šak radny by jeho nětk pschi šebi mēčž chžyl a šo by jemu wot šwojeho šboža šobudžělicž mohł. Wóškom lēt bě šo minylo a hiščcže pschezo njebě wón nicžo wo šwojim pschecželu nashonicž mohł, hacž runje běšče teho dla na wschě boki wjele listow pišať.

Šenu šobotu popołdnju, hdyž Sawron se šwojimi schthryjomni ludžimi pilnje džělasche, šo by šlubjene džělo hiščcže hacž do wječžora dokonjať, do kowarŭnje cžłowjet fastupi a wo pjenježł na pucž proschjesche. Sawron wschōn šarža, jako jeho rěčecž šašłyšcha, pschetož šynł jeho rěčženja jemu jako něščto snate do wuschow bijesche. Wón s tym žušbnikom t durjam stupi, šo by jeho lēpje widžal. Šeho šuknja bě šchpatna a džērawa; na špadnjentymaj a blēdnymaj ližomaj bě wulka nusa widžecž, a tola w jeho woczomaj wěšty mēr pschēbywasche, kaž by prajicž chžyl, šo niščtō njeje wopušchčženy, kiž šo na Boha špuschčža a pschi tym šam šwērū džěka.

Šako bě šebi jeho Sawron bliže wobhladať, šo jeho woblicžo na jene dobo radoštnje rošjašui, šylšy šo jemu s woczow ronja a wón temu proscherjej wokoło schije padnje, wołajo: „Mój bratsje, mój najlubšchi bratsje! Šak šmój šo tola škōncžnje namakałoj; Bohu budž džal a šhwalba ša to!“

Klecžko na mēšcže njewjedžesche, šcho to rěka, hacž po někotrych šłowach bōršy špōšna, šo je tōn šašadžity kowar, kotryž jeho tak pschecželnitwje wita, jeho pschecžel na drōšy do Warschawy.

„Šano, drohi mój Šano!“ wón špodžiwanja polny šawoła, „Ty šy mi woprawdže, a njehašbuješch šo, hubjeneho proscherja tak lubošnje witacž?“

Ale Sawron na te šłowa njepošłuchasche. Wón doběža t durjam wobhđlenja a wołasche: „Šej, žona, luba mandželška, pój křěšje šem! Šólžy, šastašcže džělacž, njech je šwojatof!“

Štwine durje šo wotewriču a młoda, rōdnje šwobletana žōnska wustupi. Šej šo džiwnje šdasche, šo jeje mandželški rōšdrjeneho proscherja košči a wobjima.

„Moja luba Šilžbjeta“, wón praji, „šhwataj, šchož mōžesč, a pschijnješ šem nowu koščlu a wschū moju njedželštu draštu!“

Pšotom šaršaj tučžnu hušnyzu a wopjecž ju! Dženša je radošč w mojim domje, radošč, šajšejž šo njeběch ženje wjazny nadžijať!“

Šeho žona wrōcži šo hnydom do wobhđlenja, njecžakajo na wukładowanje, cžeho dla šebi to muž žada, a po kōrtkim cžakū wschitko pschijnješe.

Sawron pak šwojeho pschecžela dō jštwy domjedže, jeho na mjehli stōlž blisko šhachlow šadži, a šam wokoło njeho běšasche, wupšchestrēwajžy ružy a njewjedžo, šcho ma s radoščžu cžinitč, doniž rjefny: „Wješelcže šo šo mnu, pschetož ja šym šwojeho najlubšcheho bratra, pschecžela a dobrocžela škōncžnje namakať!“

„Šo je wjele prajene, Šano!“ šawoła Michať wschitkōn wutrobnje hnuty, „to ja njeshym nišdy šašłužič!“

„Mjeleč!“ Šan wotmolwi, a pscheczelej porst na hubu položi. „Šak mi njerēčž, Ty šy w Šōlskej wschitko na mnje wažič, hdyž khorj kaž Šazarus ležach, a ja njedyrbjať džēnša s tobu to džělicž, šchož je mi Šōh wobradžič? Šo bych džē ja najhōršči škōstniť pod šlōnzom byť, hdy bych to njecžiniť. Š jentym šłowom: Nišdy ja to njeshapomni, šchož šy mi dobreho cžiniť, šchož šy teho dla pschētracž dyrbjať a šchož je šnadž na twojim pōšdnischim hubjensštwje wina byť. Duž mi dowol, šo šo na šwoje waschnje nad twojim namašanjom šraduju.“

W tym wotomikŭnjenju jeho žona dō štwy stupi a draštu pschijnješe.

„Měj džal, moja luba Šilžbjeta“, rjefny Sawron, „šo šy wscho wobštarala, a nětko šhwataj, šo ty hušnyzu bōršy špjecžesč. Šokaž pschi tym wschū šwoju šucharšku wustojnosčž. Šdyž budžesč hotowa a šo my wschitžy w hromadže ša blido šhđnjemy, chžu tebi wschitko wupowjedacž.“

Klecžko dyrbjesche šo potom wumyčž a šo kowarjomu njedželštu draštu wobletacž, pschi cžimž jemu Šan pošłužowasche. Pšotom šebi powjedaschtať, šak běšchtať po šwojim rošžohnowanju pschēd warschawškim wrōtami žiwaj byłoj, šak běšchtať po šwēcže wokoło pucžowaloj a šak běšchtať ške a dobre cžakšy mēłoj. Šajke rošrēcžowanje šnjeni mišchtrka pschetorhny, jeju ša blido pscheproschujō.

Nětko halle mějesche kowarjež mišchtr telko šhwile, šo šwojej mandželškej rošestaja, šchoť je tōn pucžowar. Wón praji:

„Ach Šilža, ty hiščcže njewēšch, koho pola naš mamy! Šladaj, to je tōn Michať Klecžko, wo kotrymž šym tebi hižom wjele kōcž powjedať. Widžišch, to je tōn mój najlubšchi a najšwērnišchi pschecžel.“

Mišchtrka Michałej hnydom rufu da a jeho lubošnje witasche, prajžy: „Witam waš wutrobnje, wy hižom dawno wot naš požadany hoščžo! Mój nuž je mi jara husto powjedať, šak šcže šwoje pošlednje šmachi na to wožili, šo byšcže jeho wumohli w jeho khorosčži. Š teho cžaka, šo šmój šo brałoj, je šo jemu stajnje ša wami štyškało a wón je bjes pschēstacža Boha prošyl šo by waš tola mohł hiščcže raš wobhlacž. Nětko je šo jeho a moje žadanje dopjelniť. Ša pak, ja jeho šbožowna žona, džakuju šo wam najlubošnišcho ša wschitko, šchož šcže na nim dobreho cžinili!“

(Pšchichodnje škōncženje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— „Špěwna radoščž“ šo ša dwě njedželi s nowa wuda. Duž chžyli šchulške pschēštejicžerstwa na to džeržecž, šo šo we wschitkich šerbškich šchulach šawjedže.

— Šrudne njeshože je šo pola Muhlheima nad Rheinom štało. Šam šajēdže špěšchny cžah na wojerški cžah. Š0 wošobow, s wjetšcha wojazy, bu cžēžko šranjenny a morjenny. Š2 je hižom wumrječo.